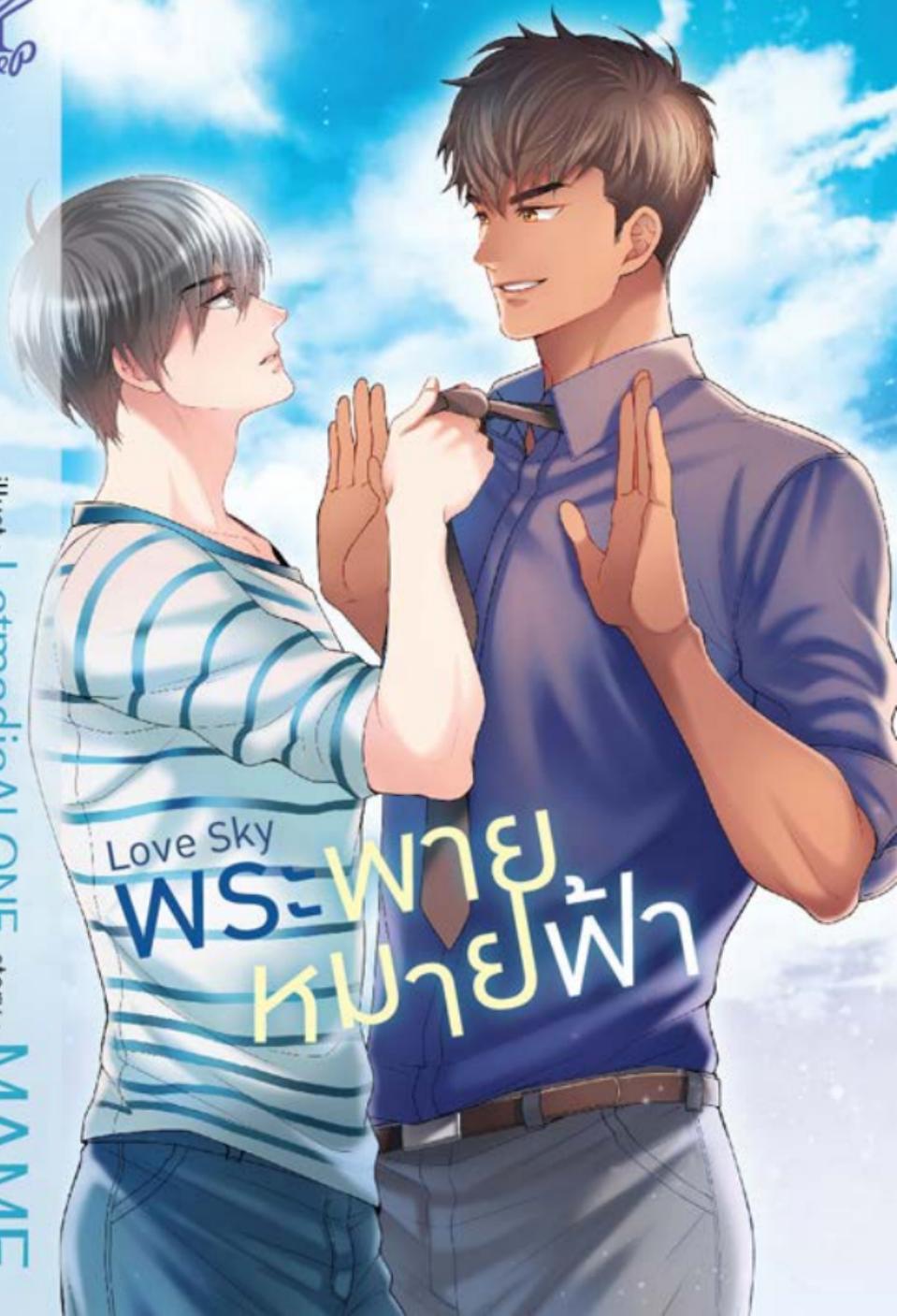

illust : LetmedieALONE story :

MAME

Love Sky

WS-M

ยพ
พฟ้า
คยพฟ้า

Love Sky
พระพาย
หมายฟ้า

illustration : LetmedieALONE story : MAME

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 11

Love Sky ฟ้าระพวยหมายฟ้า

เขียนโดย MAME

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กรกฎาคม 2561

พิมพ์ครั้งที่ 2 : ตุลาคม 2561

พิมพ์ครั้งที่ 3 : มีนาคม 2562

ราคา 315 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 1 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-3384-3

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : สุริยกานต์ พรหมมงคล นพวัฒน์ สุวรรณช่าง พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : LetmedieALONE รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

สภาผู้ประพันธ์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

“ในเมื่อมีพายุแล้ว ต่อมาก็ต้องมีสายลมอุ่นๆ สิเนอะ”

นี่คือประโยคที่เมย์บอกตัวเองในตอนที่กำลังเขียนเรื่อง *Love Storm พายุรักโถมใจ ค่ะ* ซึ่งหากใครได้ติดตามอ่านเรื่องนั้น หรือจับจองเป็นเจ้าของแล้ว เมย์ก็ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ด้วยนะคะ (ชายของแบบเนียน ๆ ฮา) แล้วอย่างที่ว่าค่ะ พอมีพายุแล้ว เมย์อยากได้สายลมอีกสักคนจังเลย จึงก่อกำเนิดพี่พระพาย พระเอกของเรื่องนี้ ออกมา แต่สายลมนี้ไม่ได้อุ่นอย่างเดียววนะคะ ทั้งหน้าด้าน เจ้าชู้ หลงตัวเอง หากแต่รักจริง พี่พระพายอาจจะไม่ใช่ผู้ชายที่อบอุ่นที่สุด แต่เขาก็โอบกอดท้องฟ้าได้อย่างพอดีดี

สำหรับสกายหรือท้องฟ้าคนนี้ก็อาจจะไม่ใช่ฟ้าใบบึง ไร่เมฆหมอก เขาอาจจะมีหมอกบาง ๆ ปกคลุมทั่วผืนฟ้าและหัวใจ แต่เชื่อเมย์เถอะค่ะว่าระดับพี่พระพายแล้วจัดการเป่าทิ้งหมอกทั้งเมฆปลิวหายวับ เหลือเพียงความสุขและสดใสแน่นอน

และเช่นเคย เมย์ขออนุญาตใช้พื้นที่ตรงนี้เพื่อขอบคุณหลาย ๆ คนที่ทำให้นิยายเรื่องนี้เป็นรูปเล่มที่สวยงามนะคะ

ก่อนอื่นเลย แม่ย์อยากขอบคุณน้องๆ ในกลุ่มบังเอิญลับที่ช่วยอ่านนิยายเรื่องนี้ให้ และบอกว่าควรจะแก้ไขอย่างไรดี ขอบคุณกระจุ๊งกระจุ๊ว วิ และมินมากนะคะ ที่ช่วยพี่ออกไอดีหลาย ๆ อย่าง

ต่อมา อยากขอบคุณพี่ปุ้ยอีกครั้ง อาจารย์กัลลฐิตาของแม่ย์ที่ช่วยให้คำแนะนำสำหรับนิยายเรื่องก่อนหน้านี้นี้ให้ แม่ย์จะพยายามและพัฒนาตัวเองอย่างที่พี่บอกให้ได้ค่ะ ลู้!

ขอขอบคุณ คุณพ่อคุณแม่ที่ให้การสนับสนุน ส่งข้าวปลาอาหารมาถึงห้องนอน (เพราะปั่นต้นฉบับไม่ทัน) ขอขอบคุณที่ห่วงใย ลูกสาวคนนี้ที่กลายเป็นคนนอนหกโมงเย็น ตื่นเที่ยงคืน ขอขอบคุณที่เข้าใจว่าลูกสาวคนนี้รักการเขียนนิยายมากแค่ไหน

ที่สำคัญเลย แม่ย์อยากขอบคุณทีมงานและกองบก.สำนักพิมพ์ Deep ทุกคน ขอขอบคุณมาก ๆ ที่ให้การช่วยเหลือ แนะนำ และรอดต้นฉบับ (ที่ส่งเลขไปถึงสิบวัน) TAT ขอขอบคุณพี่สาวที่ดูแล ขอขอบคุณพี่ติ่มที่ทำให้ได้ปกสวย ๆ ออกมา และแม่ย์ก็อยากขอโทษทุกคนมา ณ ที่นี้ด้วยที่ล่าช้า ขอขอบคุณนะคะที่ให้โอกาสผู้หญิงอยากเขียนคนนี้

สุดท้ายแล้ว แม่ย์อยากขอบคุณนักอ่านทุกคนค่ะ ไม่ว่าจะเราจะเจอกันในเรื่องไหนก็ตาม ขอขอบคุณที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ขอขอบคุณที่มาพูดคุยและให้กำลังใจ ขอขอบคุณที่รอคอย ทุกคนคือแรงผลักดันและกำลังใจที่ทำให้แม่ย์ยังคงก้าวเดินไปข้างหน้า หากสกายเดินต่อไปได้ด้วยแรงผลักดันของพี่พระพาย แม่ย์ก็เดินต่อไปได้ด้วยแรงผลักดันจากทุกคนค่ะ ก็หวังว่าจะได้มาทักทายทุกคนตรงนี้อีกนะคะ ^^

MAME

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้บรรยากาศทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคืออุมพลงแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ในเวลาสี่สองครั้ง ท้องถนนที่เคยเต็มไปด้วยรถยนต์ในเวลากลางวันได้ถูกแปลงโฉมเป็นสิ่งที่คนทั่วไปคาดไม่ถึง รถคอนเทนเนอร์ขนาดใหญ่สองคันจอดเรียงกัน บรรทุกซูเปอร์ไบค์เครื่องแรงมาเต็มคันรถ ขณะที่รถยนต์สีดำสนิทหลายคันก็จอดปิดทางเข้าออกของถนนไม่ให้คนทั่วไปผ่านเข้ามา เปลี่ยนถนนธรรมดาให้กลายเป็นสนามแข่งกลางเมือง

งานพิเศษที่มีแต่คนได้รับเชิญเท่านั้นที่เข้าร่วมได้

ทว่าคืนนี้มีบางสิ่งที่แตกต่างกันออกไป เมื่อมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งลอบเข้ามา พาให้ทีมงานวุ่นวาย การ์ดคุมงานวิ่งไล่จับกันจ้าละหวั่น แต่กลับไปจบลงที่ป่าของช่างใหญ่

แขกไม่ได้รับเชิญถูกพาตัวออกไปแล้ว แต่ดูเหมือนจะลืมเพื่อนสนิทที่มาด้วยกันไปสนิทใจ

สกายที่ฝ่าความวุ่นวายเข้ามาในงานได้แต่วิ่งตามท้ายรถที่แล่นจากไปพร้อมกับเพื่อนของเขา ใบหน้ายุ่งยากอย่างไม่รู้ว่าจะ

จะหวังเพื่อนหรือหวังตัวเองดี

ในเมืองงานนี้ไม่อนุญาตให้คนนอกเข้า ก็หมายความว่าคนที่แอบเข้ามาก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกเช่นกัน

ไอ้เหี้ยเรน! หาเรื่องให้กูแล้วไง

เวลานั้นเองที่เด็กหนุ่มได้ยินเสียงทักจากด้านหลัง

“น้องมาด้วยกันกับเด็กของไอ้พายุเหรอ”

คนที่เข้ามาทักพร้อมกับเขย่ากุญแจที่สกายจำได้ขึ้นใจ...นี่มันกุญแจรถของเพื่อนเขา

“เพื่อนน้องทำกุญแจรถหล่นนะ”

แววตาของผู้ชายตรงหน้าบอกสกายว่ากำลังสนุก

“ถ้าผมอยากได้คืนต้องแลกกับอะไร”

“เอาไปเลยก็ได้” อีกฝ่ายยื่นให้ด้วยดี แต่ในจังหวะที่กำลังจะดึงมือออก สิ่งที่เด็กหนุ่มกลัวก็กลายเป็นจริง

“แต่น้องรู้ใช่ไหมว่างานนี้ต้องมีบัตรผ่าน ลอบเข้ามาแบบนี้ไม่ได้นะ”

“งั้นผมขอถามว่าต้องแลกกับอะไรถึงจะออกไปได้เจียบ ๆ”

แล้วสิ่งที่เขากลัวก็เกิดขึ้น

“พี่ว่าน้องรู้นะว่าพี่ต้องการอะไร”

แม้สกายจะบอกตัวเองว่าเขาจะไม่มีความสัมพันธ์กับใครหน้าไหนทั้งนั้น แต่เมื่อมองบรรยากาศรอบงาน และการคุ้มกันที่ค่อนข้างแน่นหนา เด็กหนุ่มก็ทำได้เพียงตอบรับ

“เอางั้นก็ได้”

เขาเองก็ไม่มีอะไรจะเสีย...ก็แค่เช็ทซ์

“ถอดเสื้อผ้าสิครับ”

“อ้าว! ค่อยเป็นค่อยไปก็ได้ มาถึงแล้วถกแล้วถอดเลยไม่ใช่สไตร์ พี่นะ”

“เฮ้อ”

พระพายค่อนข้างประหลาดใจแกมขบขัน เมื่อเพียงก้าวนำเด็กหนุ่มคนนี้เข้ามาในห้องพักภายในคอนโดมิเนียมหรูหราที่ใช้สำหรับ ‘ตกเหยื่อ’ เหยื่อที่ว่ากลับไม่แฉแสดเลยสักนิดว่ากำลังจะต้องโดนอะไร อีกทั้งยังเป็นฝ่ายดึงเสื้อยืดออกทางศีรษะแล้วโยนไปยังพนักงานโซฟาด้วยท่าทางไม่ยี่หระ ทำเอาคนที่ เป็นฝ่ายยื่นข้อเสนอได้แต่หัวเราะปนทิ้ง...

และชอบใจมากยิ่งขึ้นไปอีกเมื่ออีกฝ่ายถอนหายใจใส่หน้า
ทำทางจะร้ายใช่เล่น

พระพายคิดพลางยกยิ้มมุมปาก มองเด็กหนุ่มที่เขาเพิ่งจะช่วยพาออกมาจากงานแข่งรถกลางเมืองด้วยสายตาพินิจพิจารณา

วันนี้ก็เหมือนกับหลาย ๆ ศุกร์ที่ผู้มีอิทธิพลของเมืองไทยจัดการแข่งขันความเร็วบนถนนกลางเมืองหลวงอย่างไม่สนใจกฎหมายข้อไหน พระพายเองก็เป็นหนึ่งในนักแข่งฝีมือฉกาจที่โผล่หน้าไปแทบทุกครั้งที่มีการจัดงาน แต่วันนี้แปลกออกไปหน่อยตรงที่มีแขกไม่ได้รับเชิญมาร่วมงาน...เด็กของไอ้พายุ...ช่างคนเก่งของเจ้าของงาน

พระพายไม่รู้จักเด็กคนนั้นหรอก แต่นับถือว่าใจกล้าน่าดูที่กล้าโผล่เข้ามาในงาน แถมวิ่งหนีการ์ดคุมงานเสียจนร่วนวาย แล้วเรื่องก็จบที่ไอ้พายุพาเด็กของมันไป แต่ทำทางเด็กนั้นจะลืมไปแล้วว่าพาเพื่อนมาด้วย ในระหว่างที่ทำงานกำลังซุ่มมุน พระพายก็เก็บกุญแจรถของเด็กนั้นได้ แถมยังสังเกตเห็นว่ามีเด็กแปลกหน้าอีกคนวิ่ง

ตามเพื่อนเขาไป แต่ไม่ทันพายุที่แรงเครื่องออกไปก่อน แคนนี่ก็รู้แล้วว่ามาด้วยกัน

ในเมื่อเห็นแล้ว คนดี(?) อย่างเขาจะนั่งดูตายก็ใช่ที่ ก็เลยเอากุญแจรถไปคืน แถมยังหยอกเข้าว่าถ้าอยากให้เราออกจากรางานอย่างปลอดภัยต้องมีข้อแลกเปลี่ยน

คนยื่นข้อเสนออะเล่นเอาทำตามประสาผู้ชายขี้เล่น แต่อีกฝ่ายเนี่ยสิ... รับข้อเสนอพร้อมทั้งมองเขาด้วยสายตาเหยียดหยาม

หากมองเผิน ๆ เด็กหนุ่มตรงหน้าไม่ได้โดดเด่นจนอาจจะมองผ่านเลยไป แต่พอมองดี ๆ จะพบว่าอีกฝ่ายน่าสนใจ ทั้งรูปร่างสูงโปร่งที่ดูเต็มไม้เต็มมือ ริมฝีปากสีสดที่นำชายยิ้ม เรือนผมสีดำสนิทนุ่มสลวยที่นำสอดมือสางเล่น นอกจากนั้น... ดวงตาสีดำขลับอย่างกับดาวดวงที่พอมองมาด้วยแววตาเย็นชาแล้วทำเอาร้อนรุ่มไปทั้งตัว

เด็กเรียบ ๆ คนนี้ซ่อนอะไรบางอย่างเอาไว้จนรู้สึกน่าค้นหา

เด็กคนนั้นแหละที่กำลังก้าวเข้ามาแล้วยื่นมือมาวางลงบนเบ้ากางเกงอย่างคุ้นเคย

“ทำให้เสร็จ ๆ ผมจะได้กลับสักที”

อีกครั้งที่พระพายแปลกใจที่อีกฝ่ายดูจะคุ้นชินกับเรื่องที่พวกเขา กำลังจะทำ แต่ในเมื่อต่างฝ่ายต่างพอใจ คนแบบเขาที่หาเรื่องสนุกเล่นไปวัน ๆ ก็ไม่มีอะไรจะขัด ผลอ ๆ คินนี่จะเป็นคินนี่ ยอดเยี่ยมกว่าทุกทีด้วยซ้ำ ทว่า...

หมับ!

“พี่ไม่เคยสักแต่ทำให้เสร็จ ๆ ไปหรอกนะ”

ชายหนุ่มตัวดำตรอบเอวแล้วดึงเข้ามาปะทะอกกว้าง ริมฝีปากยกยิ้มเจ้าเล่ห์ มองเข้าไปในดวงตาอย่างมีความหมาย นึกชอบออกชอบใจสีหน้าที่เปลี่ยนไปชั่วแวบหนึ่ง จนโน้มหน้าเข้าไปหมายจะ

สัมพัทธ์มีปีกปากสีสวยที่ลือลือใจตั้งแต่ที่งานแข่ง แต่...

“ลิล่าอยู่นั้น”

เด็กหนุ่มพึมพำพลางยกมือขึ้นมาปิดปากเขาไว้ ต้นกายออกจากรออดอย่างที่พระพวยก็ยอมปล่อยมือ เพราะเขาเชื่อว่าอีกฝ่ายไม่ได้คิดจะกลับคำหรือกวนตามันบอกแบบนั้น แต่สิ่งที่เด็กน้อยคนนี้ทำเนี่ยสิ ทำให้คนอย่างพระพวยเองยังตกใจ

ร่างโปร่งคูกเขาลงตรงหน้า พร้อมทั้ง...ปลดตะขอกางเกงยีนให้เขา

เด็กนี้ดูยังไงก็ไม่น่าจะเป็นยี่สิบนี่หว่า

ไม่ว่าจะมองมุมไหน พระพวยก็ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะอายุมากกว่าน้องชายของเขา อีกทั้งยังดูเป็นเด็กเรียบร้อยกว่ากันเยอะ เจ้าน้องรักเขานี้มันแสดงออกชัดเจนว่าผ่านมายะเยอะ แต่เด็กตรงหน้าดูตรงกันข้าม ถ้าบอกว่ายังไม่เคยมีอะไรกับใครก็เชื่อด้วยซ้ำ ซึ่งยิ่งทำให้ผู้ชายที่รักสนุกไปวัน ๆ สนใจอย่างบอกไม่ถูก แต่เรื่องยิบย่อยพวกนั้นก็ปลิวออกไปจากหัว เมื่อมือหนุ่มยื่นมาแตะต้องลูกชายของเขาที่กำลังตื่นตัวอย่างรู้ดีว่าควรจะทำยังไงกับมัน

สองมือรูตึ้งให้เขา ไม่ได้เบาไป ไม่ได้แรงไป รู้ว่าควรจะลงน้ำหนักตรงไหน รู้ว่าควรจะขยี้ยังไง ปลายนิ้วที่ถูไถปาดไปมาบนส่วนปลายสร้างความเสียวกระสันให้เจ้าของท่อนเนื้อได้อย่างดี ลมหายใจร้อนฟุ้งก็พ่นออกมาจากลำคอ ไม่นานเลย ลูกชายตัวน้อยก็ขนาดไม่น้อยอีกต่อไป

“เก่งจังเลยครับ”

ขยับ

สายตาเหมือนมองว่ากูอ่อนไปต่างหาก

พวยคิดอย่างขบขัน เพราะเพียงวางมือลงบนศีรษะแล้วเอ่ย

ชม ดวงตาสีดำคู่นั้นก็ตวัดมามองชั่วแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันกลับไป
สนใจของในมืออีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ชายหนุ่มเลิกแปลกใจไปแล้ว เมื่อ...
แฝล็บ!

ปลายลิ้นสีสดยื่นออกมาแลบเลียที่ส่วนปลายอย่างไม่นึก
รังเกียจ

เขาพอใจด้วยซ้ำ...มากเสียด้วย

จู่ๆ เด็กน้อยท่าทางเรียบร้อยที่ไม่ประสีประสาก็มีบรรยากาศ
ที่ต่างออกไป ทั้งที่สีหน้ายังไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด แต่พระพายกลับ
รู้สึกถึงความเข็ญที่แผ่ออกมา ทั้งหยดเหงื่อที่ซึมรอบไรผมก็น่าเสีย
ล้าคอขวยยามที่เอียงหน้าให้ได้องศาที่น่าขบขัน ลิ้นสีสดที่กำลังเลีย
ไปทั่วท่อนเนื้อแข็งขึ้นก็ดูชุ่มฉ่ำน่าดูตึง หรือเพราะมีอาวุธคู่กายของ
เขาอยู่ในปากกันนะที่ทำให้ดูไร้อารมณ์ขนาดนี้

เข็ญซี่ส์ซี่ ๆ

“จ๊ิบ...จ๊ิบ จ๊ิบ...”

เด็กน้อยครอบริมฝีปากลงมาทั้งท่อนลำแล้ว ขณะที่ดูตึงส่วน
ใหญ่โตแรงขึ้น ก่อเกิดเสียงลามกที่ปลุกปั่นอารมณ์หวนของคนตัว
โต ลมหายใจร้อนรุ่ม แต่พระพายก็เพียงวางมือลงบนศีรษะได้
รูปไม่เร้งเร้าจึงหวนให้รุนแรงกว่านั้น แค่มองร่างเล็กกว่าด้วยแววตา
ร้อนแรง ลิ้นเลียไปตามริมฝีปากราวกับสัตว์นักล่าที่เจอเหยื่อถูกใจ

อีกฝ่ายยังคงปรนเปรอให้เขา ทั้งริมฝีปากที่ถูไปตามท่อนเอ็น
ร้อน ทั้งลิ้นนุ่มนวลที่ตวัดไปทั่วจนเปียกชุ่ม หรือแม้แต่การดันมันให้
สอดลึกเข้าไปถึงคอหอย จนพระพายเองก็ต้องครางซัด ยอมรับว่า
เด็กคนนี้เก่งอย่างไม่น่าเชื่อ แต่แค่นี้มันยังไม่พอหรอกนะ

“เสร็จสักทีสิ เมื่อยกรามแล้วนะ”

เด็กน้อยก็รู้ว่าเขาไม่เสร็จง่าย ๆ เพราะปล่อยท่อนเนื้อร้อน

ออกเพื่อใช้มืออุดรูรั้งแรงขึ้น เงยหน้าขึ้นมาบอกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด และนั่น...

หมับ!

“เฮ้ย!”

พระพายพอใจอย่างบอกไม่ถูกที่ทำให้อีกคนตกใจได้บ้าง เพราะเขากำลังกระซอกแซกเด็กหนุ่มให้ลุกพรวดขึ้น แล้วลากจนถลาตามไปยังห้องนอนใหญ่ที่ใช้เขาตะเปิดประตู จากนั้นใบหน้าคมก็หันกลับมาสบประสานสายตาพร้อมทั้งกดสายตากวาดไปทั่วร่างสูงโปร่ง

“พี่ไม่พอใจแค่ปากนี้หรือกะนะ” ดวงตาคู่คมมาหยุดที่ปากสีสดที่บวมแดงกว่าเดิม และนั่นก็ทำให้คนฟังกั๊กปากจนซีดขาว

ไม่รู้ว่ามีเจ็บใจหรือโกรธกันแน่

แต่จะความรู้สึกไหน ชายหนุ่มก็ไม่สนใจทั้งนั้น ขณะที่ดันคนตัวเล็กกว่าให้ทิ้งตัวลงนอนบนเตียง แล้วตามไปคร่อมทับอย่างชำนาญ แต่...

“ดูอย่างขอยุ่ไหน”

“ลั่นซึก”

พระพายเกือบจะแกล้งเล่นแล้วว่าไม่มีหรือก แต่พอมองดวงตาวาววับนั้นบอกให้เขารู้ว่าขึ้นบอกว่าไม่มี คินนี่ก็คงอด นั่นทำให้คนฟังพลิกตัวไปเปิดลิ้นซึกข้างหัวเตียง แล้วถ้าไม่ได้คิดไปเอง สายตาที่มองมามีแต่แววเหยียดหยามยามที่คิดว่าดูขงแบบกล่องใหญ่และเจลดหล่นออกมาโยนลงบนเตียง จนอดจะเข้าหาไม่ได้

“คินนี่จะใช้หมัดนี้เลยหรือครับ”

“...”

คนฟังไม่ตอบ นอกจากดวงตาเย็นชาคู้้นั้นที่มองมาชั่วแวบหนึ่ง แล้วเด็กน้อยท่าทางไม่ประสาทก็เป็นฝ่ายดึงกางเกงที่สวมอยู่

ออกอย่างว่องไว รุดที่เดียวทั้งชั้นในทั้งกางเกงก็ไปกองรวมกันอยู่ที่
ปลายเท้า อย่างที่คนมองนึกเสียดาย

เขาชอบค่อย ๆ ใช้เวลาปลดเปลื้องเสื้อผ้าจากกายอุ่นนอน
มากกว่า

แต่ความคิดนั้นก็ปลิวออกจากหัวอย่างรวดเร็ว เพราะว่า...

“อ้อ”

เด็กน้อยที่กำลังเล่นกับร่างกายของตัวเอง!

ร่างเปรี้ยวที่กำลังใช้สองมือบีบขยี้หัวนมสีอ่อนแรง ๆ จนเปลือย
ส่งเสียงครางในลำคอ โบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์เลยสักนิดตอนที่ดู
อมให้เขาก็กำลังซึนสีระเรื่อ เรียวปากมึ่มแน่นเข้าหากัน แต่ไม่อาจ
จะกลั้นเสียงครางแผ่ว ๆ ที่หลุดลอดออกมาได้เลย คุณก็รู้ว่าหัวนมไว
ต่อความรู้สึกเอาเรื่องจนนึกอยาก...เสียด

แต่คนมองก็ยังเฉยอยู่เพราะแววตาคู่นั้นบอกชัดเจนว่าอย่า
เพ็ง

จากนั้นเด็กหนุ่มก็คว้าขวดเจลหล่อลื่นมาบีบเต็มสองมือ ภูจน
มันอุ่น ภูคุ่นเคยเสียดจนคนมองยังแอบกลืนน้ำลาย แล้วพระพายก็
ยิ่งต้องสูดหายใจลึก ๆ เพราะฝ่ามือคู่นั้นไม่ได้โลมเล่นที่อ่อนเนื้อสี
อ่อนที่กำลังขยับขยาย แต่แหวกขาออกกว้างเพื่อเปิดทางให้สองมือ
สัมผัสกับช่องทางคับแคบที่กำลังขมขื่นย้วยวนอารมณ์

สวบ!

“อาห้!”

ให้ตายเถอะ!

วินาทีนั้น พระพายก็คำรามในใจเสียงดั่งลั่น จ้องเขม็งที่สอง
มือขาที่กำลังปลุกปั่นอารมณ์ตัวเอง ปลายนิ้วที่สอดลึกเข้าไปใน
กายที่ขยายรับทำให้เขาแทบกลั้นหายใจ ไหนจะเสียงครางแผ่วที่หลุด

ลวดจากลำคองนั้นอีก ยิ่งมอง เขาก็ยิ่งรำวไปทั้งส่วนล่างของร่างกาย รู้สึกเหมือนจะระเบิดตุ้มเพียงแค่มองเสียด้วยซ้ำ

คำว่าเซ็กซียังน้อยเกินไป!

บัดนี้ ร่างเพรียวกำลังแหวกสองขาออกกว้าง จิกปลายเท้ากับเตียงนอนนุ่มที่ยับยู่กว่าเดิม ใบหน้าแดงระเรื่อส่ายไปมาช้า ๆ บนหมอนใบนุ่มอย่างทรมาน ขณะที่มือข้างหนึ่งช่วยแหวกกันกลมออก อีกมือก็สอดปลายนิ้วเข้าไปในช่องทางคับแคบทีละนิ้ว ไม่นานมันก็เข้าไปถึงสาม จากนั้นก็ขยับเข้าออกอย่างเชื่องช้า หากแต่เร้าอารมณ์คนมองเป็นบ้า

เด็กคนนี้รู้จักอ่อนไหวของร่างกายตัวเองดี

“ฮือ อะอาห์”

แม้จะเป็นเสียงครางเบาแสนเบา แต่มันกำลังทำให้คนมองทนไม่ไหว

หมับ!

“อ้อออ!”

พระพายตาวาววับขึ้นมาทันที เมื่อเพียงยื่นมือไปดึงหัวนมนิ่มเบา ๆ ร่างกายที่บิดกายน้อย ๆ บนเตียงก็อ้าปากเปล่งเสียงครางดวงตาเบิกโพลง สะดุ้งสะเทือนไปทั้งตัว จนอดไม่ได้ที่จะเซี่ยปลายนิ้วไปตามส่วนเด่นนูนอย่างอดรู้สึกไม่ได้ว่ามันใหญ่กว่าคนอื่นที่เขาเคยเล่นด้วย

“เจาะหัวนมด้วยหรือ”

“เอาออก...นาน...แล้ว...”

ไม่ใช่แค่ข้างเดียวด้วย แต่เป็นทั้งสองข้าง

พระพายเหยียดยิ้มทันที

จู้บ!

“ฮืออออ ยะ...อย่า...”

เขารู้แล้วว่าจะทำให้เด็กหน้าตาเป็นชาคนนี่ปั่นป่วนยังไง
 ความคิดนี้ทำให้ชายหนุ่มก้มลงดูตุ้ดตุ้ดที่ส่วนเด่นนูนแรง ๆ
 อีกมือบีบขี้อีกข้าง บ้างก็ผ่อนแรงมาเกลี้ยเบา ๆ จนคนข้างใต้คราง
 เสียงสั้น สองมือยิ่งปรนเปรอร่างกายส่วนล่างรุนแรงขึ้น ได้ยินเสียง
 เฉอะแฉะ จนพระพายเองก็คำรามในลำคอ คว่าถูงยางอนามัยมา
 ด้วยท่าทางร้อนรน หายใจหอบลึก ๆ ในคอ

ไม่ไหวแล้ว!

นี่เป็นไม่กี่ครั้งในชีวิตที่พระพายคิดแบบนี้ ยามมองใบหน้าเจ้า
 อารมณ์ของคนข้างใต้

ใครจะเชื่อแล้วว่าเด็กหน้าตาเรียบ ๆ จะมีเสน่ห์ดึงดูดมากมาย
 ขนาดนี้ยามที่ขึ้นเตียงกัน ทั้งดวงตาสีดำฉ่ำเยิ้ม แก้มแดงจัด ริมฝีปาก
 เผยอ้าออกเปล่งเสียงครางที่เจ้าตัวพยายามกลั้นเอาไว้ จนอยาก
 จะให้กรีดร้องออกมา ดันอย่างทรมานในอ้อมกอดของเขา

แควก!

พระพายใช้ปากจิกของถูงยางอนามัยแล้วสวมให้ตัวเองอย่าง
 ว่องไว

หัมป์!

แน่นอนว่าคว่าสองมือของเด็กน้อยที่กำลังเล่นกับตัวเองให้
 คล้องรอบลำคอเขาแทน มือใหญ่ดันต้นขาให้ยกสูงขึ้น ตามคมที่แสน
 ป่าเถื่อนมองไปยังร่างกายที่อ่อนระทวยเพียงเพราะเล่นข้างหลังด้วย
 ตัวเอง จากนั้น...

สวบ!

“ฮืออออออ! ฮือ!”

คนในอ้อมกอดกัดปากตัวเองแน่น ยามที่เขาเสือกไล่กาย

เข้าไปในความอุ่นร้อน ใบหน้าแดงจัดยิ่งยั่วยุอารมณ์ แต่การพยายามอดกลั้นไม่ได้ทำให้พระพายพอใจ เพราะปากอุ่นประกบลงบนกลีบปากสีสดทันที สอดปลายลิ้นเข้าไปในโพรงปากอย่างตะกรุมตะกราม กวาดต้อนทุกความหวานล้ำอย่างไม่ยอมให้ผละหนี

เสียงจับดังก้องไปทั่วทั้งห้องกว้าง แต่ไม่เท่าเสียงท่อนเนื้อร้อนที่สอดลึกเข้าไปในช่องทางอ่อนนุ่ม

“อย่ากลั้นเสียง...ให้พี่ฟัง!”

พวยคำรามชนิดริมฝีปาก ก่อนจะซุกใช้เข้าที่ชอกคอขาว ดูดเลียไปตามลำคออย่างใจอยาก ขณะที่ขยับสะโพกแรงขึ้น ดุนดันเข้าไปในช่องทางแสนหวานที่ทำให้เขาแทบจะคลั่งตาย มันทั้งตอดรัด ทั้งเปิดรับ ทั้งโอนอ่อนตาม ทว่าอีกฝ่ายก็ยังไม่ยอมทำตามที่เขาบอก

“ฮือออ แหก แหก...”

อีกครั้งที่คนในอ้อมกอดกลั้นเสียงร้องเอาไว้ และนั่น...

สวบ ๆ ๆ ๆ!

“ฮือออ บะ...เบา เบาหน่อย...”

พระพายไม่สนใจเสียงประท้วง เพราะเขายังโชนจ้วงเข้าไปในความอ่อนหวานซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้คนในอ้อมกอดตื่นเร่า ๆ อยู่บนเตียง ใบหน้าส่ายสะบัดไปมา แล้วพระเจ้าช่วย! แม่่งสวยเซ็กซี่ที่สุดที่เคยนอนกับใครเลย!

แต่นั้นไม่ใช่ที่สุด

หมับ!

“บ้าเอ๊ย!”

ทันใดนั้น คนที่นอนอ่อนระทวยก็รวบรวมแรงพลักเข้าที่อกกว้าง แล้วอาศัยที่เผลอดันกายขึ้นมาคร่อมทับเหนือหน้าตักของพระพาย จนชายหนุ่มเองก็ทิ้งตัวลงนอนบนเตียงอย่างคาดไม่ถึง

แต่แปลกใจได้ไม่นาน ดวงตาก็วาววับขึ้นมาทันที เมื่อ...เด็กน้อย เป็นฝ่ายขยับโยกเสียเอง!

ร่างโปร่งที่ไม่ได้มีกล้ามเนื้ออย่างเขากำลังยันสองมือที่แผ่น ท้องของพระพาย จากนั้นก็ขยับโยกด้วยตัวเองด้วยสีหน้าแดงจัด หายใจหอบรุนแรง เร่งเร้าอารมณ์คนมองเสียจนอดไม่ได้ที่จะดัน หัวไหลให้โน้มไปด้านหลัง จนเด็กน้อยก็เลื่อนมือไปกำขาที่ต้นขา เขาแทน

วิวสว

จากนั้น...

“อ๊ะอ้า! เดียว...ฮือออ อี้ก!”

คนตัวโตก็รวบสะโพกเต็มไม้เต็มมือเอาไว้แล้วจัดการสวนกาย กลับด้วยจังหวะถี่บีบ ทำเอาคนได้รับเองก็กรีดร้องออกมาสุดเสียง แต่คนที่บอกว่าเดี๋ยวกลับเป็นฝ่ายยันกายรับอย่างร้อนแรงไม่แพ้กัน จนชายหนุ่มรวบที่อ่อนเนื้อน่ารักเอาไว้ด้วยมือเดียว รูดรั้งด้วยจังหวะ เดียวกัน ปากตามมาดูดติ่งที่หวนมสีอ่อน จนเด็กน้อยสะดุ้งสะเทือน เหมือนถูกไฟช็อต เอนกายลงไปแทบจะนอนแนบกับต้นขาของพระ พาย

ทว่าคนที่เหมือนจะไม่ไหวกลับตอบรับเขาอย่างถึงใจ

ร่างกายนี้มันย้วยวนเหมือนแมวยั่วสวาทซ์ด ๆ!

“แรง...แรงอีก...อีก มากกว่านี้”

แน่นอนว่าพระพายเองก็ใจจ้วงไม่ยั้ง จนเสียงเนื้อกระทบ เนื้อดังก้องไปทั่วทั้งห้องกว้าง ประสานไปกับเสียงครวญครางและ เสียงหายใจหอบ ๆ ที่ดังระรัวตามจังหวะการเคลื่อนไหว เหงื่อไหล ไชมกาย อุณหภูมิในห้องก็ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นไปอีก

“เฮือก!”

จังหวัดนั้นเองที่คนตัวเล็กกว่าสะดุ้งอย่างรุนแรง ดวงตาปิดสนิทลง ยามที่ปลดปล่อยความต้องการออกมาเต็มแผ่นท้องขาว แต่นั่นยิ่งกระตุ้นคนมองมากยิ่งขึ้น เมื่อร่างกายนี้กำลังบีบรัดเขาแทบบ้า ตอдрัดจนแทบจะทำให้คั้งตาย จนริมฝีปากอู่่นประกบลงบนปากสีสวบ บดขยี้แรงๆ แล้วผละออกมา เพื่อฟังเสียงหอบสะท้านที่ฉายแววทำทหาย

“ปากนี้...แฮก แฮก...เสร็จได้หรือยังครับ”

พระพายขอปิดความคิดที่ว่าเด็กคนนี้ดูอ่อนประสบการณ์ไปทันที แบบนี้มีแต่จะทำให้เขาบ้าตายนะสิ!

“พี่ว่า...มานับกันดีกว่าว่าคืนนี้จะเสร็จกี่ครั้ง”

ใครว่าเด็กคนนี้ดูไม่โดดเด่น พระพายขอเอียงขาจิตใจ เพราะใบหน้าแดงเรื่อที่ปรากฏรอยยิ้มเย็นชากับดวงตาแสนโคกคู่นั้นมันกำลังประทับแน่นอยู่ในหัวใจเสียจนยากจะปิดทึงเลยนะสิ

เด็กคนนี้น่าสนใจ...น่าสนเสียจนละลายตาไม่ได้!

สกายปิดคอไล่ความเมื่อยขบยามที่เดินออกมาพ้นตัวอาคาร แล้วเหลียวหลังกลับไปเงยหน้ามองคอนโดมิเนียมหรรษาที่ผู้ชายคนนั้นพาเขามาด้วยแววตาเย็นชา บทสนทนาเมื่อไม่กี่นาทีก่อนแวบเข้ามาในหัว

‘จะกลับแล้วหรือครับ’

‘ผมก็ไม่มีเหตุผลให้ต้องอยู่ต่อนี่’

‘เย็นชาจัง เมื่อคืนออกจะร้อนแรงแท้ๆ...ขอเบอร์หน่อยได้มั๊ย’

‘ไม่เป็นจําครับ’

‘งั้นชื่อก็ยังดี’

‘อย่ารู้เลย ให้มันจบแค่เมื่อคืนก็พอ’

เด็กหนุ่มกำหมัดทั้งสองข้างแน่น หลับตาลง พิมพ์เสียงเบา

“มีแต่คนเฮงชวย...คุณมันก็ผู้ชายเฮงชวย”

สกายลืมหัดขึ้นอีกครั้ง และครั้งนี้มันฉายชัดถึงแววเศร้าที่เขาเก็บงำเอาไว้

ชินได้แล้วไ้กาย ชีวิตมึงก็เจอแต่คนเฮงชวยแบบนี้แหละ

ความคิดของคนที่หมุนตัวไปย้งรอดของเพื่อน...ต้นเหตุที่ทำให้เขาต้องยอมนอนกับคนเฮงชวยคนนั้น

ตอนที่ 1

วันที่สายลมพัดมา

สองเดือนหลังจากนั้น...

“กำลังมันเลย ต่อไปเล่ม 45”

ภายในหอพักนักศึกษาที่อยู่ไม่ห่างจากมหาวิทยาลัยชื่อดังมากนัก เจ้าของห้องอย่างนายณนทหรือไอ้สกายของเพื่อนๆ กำลังนอนกระดิกขาอยู่บนเตียงนอนหลังใหญ่ บนพูกข้างกายเต็มไปด้วยหนังสือการ์ตูนนับสิบเล่มที่วางทับกัน ซึ่งพออ่านจบ เจ้าตัวก็โยนเล่มในมือวางซ้อนเล่มอื่น จากนั้นก็ก้มลงมาขอบเตียงเพื่อควานหาหนังสือการ์ตูนเล่มต่อที่เพิ่งซื้อมายกชุด

“นี่ 46 แล้วเล่ม 45 อยู่ไหนวะ”

พอคว้าหนังสือเล่มบนสุดขึ้นมาแล้วพบว่าไม่ใช่เล่มที่ต้องการ คนที่นอนอืดมาตั้งแต่เมื่อวานก็แดงตัวขึ้นจากที่นอนยับยู่ รื้อหาหนังสือการ์ตูนที่ซื้อมารวดเดียว 70 เล่ม กะจะอ่านให้ตาและกันไปข้าง แต่ไม่ว่าจะรื้อดูสันของหนังสือ หรือเทที่เหลื่อออกมาจนเต็มเตียง สกายก็ยังหาเล่มที่ว่าไม่เจอจนหมดคิ้วฉบับ